

• TIỂU THUYẾT CÔNG GIÁO.

QUỶ XUNG TỘI

MA VĂN LIÊU

Kỳ 2.

Chẳng cần tốn nhiều giờ mới biết cha sở già hiền lành để mặc hai cha trẻ, tiếng là cha phó, nhưng chỉ lo việc trường học, một vị giữ chức hiệu trưởng, vị kia giữ chức giám đốc Trung học Tư thực Công giáo Mê Linh... thậm chí ai gọi các vị là “cha phó”, các vị còn giẫy nảy tỏ vẻ không đồng ý.

Hai vị sông độc lập và rất tự do tựa hồ không phải dưới quyền cha sở.

Tôi cùng lúc làm việc cho hai “chính phủ”, giờ hành chánh dạy bên trường dưới sự điều động của hai cha phó. Những giờ còn lại giúp cha sở lo mục vụ khi thì bên nhà thờ khi thì ở nhà xứ dưới quyền cha sở.

Nghe giáo dân xầm xì cha sở và hai cha phó có “khía cạnh” với nhau, nhưng tôi nghĩ không phải. Cha sở rất hiền chẳng nói động đến ai thì hai cha phó cũng vậy. Có lẽ do đôi bên phân chia quá rạch ròi ranh giới công việc, giao tế, phòng ốc, tài chánh nhất là bếp núc... khiến người ngoài nhìn vào đoán già đoán non.

Phần tôi chẳng có vấn đề! Chỉ hơi mệt vì dạy một lúc hai lớp nhất và nhì bậc tiểu học, mệt như thế rồi mà còn thường xuyên bị gọi dậy thay chỗ “không lương” cho bất kỳ giáo sư nào bên trung học vắng mặt.

Trưa và tối về ăn cơm với hai cha phó. Thỉnh thoảng hai vị đi vắng thì sang ăn với cha sở. Có lẽ biết tôi quần quật nên ngài thương hỏi han, chuyện trò ngọt ngào vui vẻ như cha với con. Đặc biệt tính cha đã bình dân giản dị còn rất khôi hài, khiến bất cứ lúc nào xong việc bên trường là tôi chạy đến ở bên ngài.

Tôi thương ngài còn vì thấy rõ ngài rất cô đơn, ít ai lui tới. Khu vực ngài ở tối tăm, vắng vẻ với mọi thứ đồ đạc cũ kỹ và lạnh ngắt.

Tôi thích kể linh tinh đủ chuyện cho ngài nghe. Tình cảm cha con ngày một sâu nặng.

...

Thăm thoát đã hai tháng.

Lúc này cha sở thường hỏi về tôi hơi nhiều. Tôi vẫn cứ thiệt thà.

Nhiều lúc nghe tôi kể những chuyện “dở hơi” của chính mình, cha cười ngặt nghẽo rồi chêm vào: “*Hô hô hô!... Mà ngu quá!*”, hay là “*Hì hì hì!... Cái thằng! Coi vậy mà khờ quá thế!*”.

Những câu mắng yêu đó làm tôi thấy thích trong bụng, vì được nghe nhiều câu lịch thiệp nhưng khiến nặng lòng.

Một buổi tối kia cha gọi:

- *Con biết cạo gió hôn?*

- *Dạ biết!*

- *Vô... vô... cạo cho cha đi!*

Cạo xong ngài bảo: “*đợi cha một chút*”. Cha sờ đi lại giá treo áo, móc moi sục sạo hết trong túi hai ba cái áo dòng, đi lại bàn mua-rô kéo hết mọi ngăn tìm tòi, sấp sấp đếm đếm mãi... rồi dúm vào túi áo tôi, về phòng tôi đếm được đúng 34 đồng toàn là tiền lẻ. Thì ra ngài cho tôi tiền.

Sáng hôm sau lễ xong cha kêu lại hỏi:

- *Tiền hôm qua còn không, cho cha mượn đờ 20 đồng để đi Châu Long.*

Tôi nghĩ hôm qua cha đã cho tôi hết số tiền cha có! Lòng tôi rung rung một nỗi niềm khó tả.

...

Cha sờ dạy tôi hết chuyện này đến chuyện kia.

Suốt ngày trong tuần cha sờ quản quanh ở tòa giải tội nằm gần phòng thánh nhìn ra nghĩa địa vắng tanh. Cha dạy tôi rằng, làm như thế để khuyến khích giáo dân không nhút nhát lại còn năng đi xưng tội, và cũng để ai rước cha đi kẻ liệt biết lối mà tìm và lúc nào cũng tìm ra cha sờ.

Mỗi khi đi kẻ liệt, cha bảo tôi đi cùng.

Khi lập lời rao hôn phối, chứng giấy rửa tội, lập khẩu cung, dạy giáo lý hôn phối hay tân tòng, giáo lý thêm sức... cha đều cho tôi ở kề bên, tập cho tôi làm việc.

Một hôm cha hỏi:

- *Con có sợ ma quỷ không?*

Tuổi trẻ chưa tinh đời nên không biết sợ gì nhiều, tôi mạnh miệng trả lời ngay:

- *Thưa không!*

Cha cười rồi ngập ngừng không nói.

....

Hôm khác cha hỏi:

- *Khi gặp ma gặp quỷ con phải làm sao?*

Tôi lúng túng, chưa biết ý cha muốn dạy gì, nhưng cũng trả lời cách chân thành:

- *Thưa... chắc con hỏi chuyện!... Vì ba con lúc xưa dạy, khi gặp ma quỷ, nên nhân danh Chúa hỏi nó muốn gì mà hiện ra, để nó có thể nói cho ta điều gì đó...*

Cha sờ gật gù cười rồi lại im lặng.

...

Hai cha phó sử dụng hết mọi phòng thuộc khu vực mình trong nhà xứ, nên chỉ cho tôi một góc hành lang đối diện cầu thang để làm chỗ ngủ và cất đồ dùng cá nhân... Thấy chỗ ngủ trống hoác, hàng ngày đầy đầy kẻ lên người xuống trong số đó có nhiều phụ nữ... nhân dịp về nhà, tôi xin mẹ tôi tấm ri-đô để che chắn cho kín đáo. Một đêm mưa rì rả chùng như không dứt, lúc hơn mười một giờ, cha sờ bỗng bước vào chỗ tôi đang ngủ, ngài gọi:

- *Xuống phòng cha bảo!*

Tôi mới lim dim ngủ, nên ngồi bật dậy, chỉ kịp thoáng thấy bóng cha lui ra, tôi nhanh nhẹn chạy theo nhưng cha đi nhanh quá, tôi không theo kịp cha đã mất hút ngay ở cầu thang.

Tôi chạy ngay xuống phòng cha sờ..

Đến cửa phòng, nhìn vào tôi thấy nhiều người giáo dân ló nhó bên trong với vẻ khẩn trương và tất bật, nhưng khi tôi rón rén bước vào thì chẳng ai màng để ý đến tôi. Tôi định thần thì ra cha sờ đang nằm trên giường và đang cơn bệnh nặng. Mọi người lảng xãng và khẩn trương lo lắng. Tôi đứng đó với tâm trạng bần thần cứ nghĩ mình đang mơ, rồi cũng chẳng biết làm gì. Xó rớ coi có ai sai gì thì làm.

Mãi một lúc lâu sau, khi mọi người thưa dần, cha sờ đã qua cơn nguy hiểm, ngài tỉnh lại và thều thào với bà bếp đang ở gần.

Bà bếp liếc nhìn tôi:

- *Thưa cha có thầy Bảy đang ở đây.*

Cha sờ lại thều thào nói tiếp điều chi. Bà bếp ngoắc kêu tôi lại:

- *Thầy Bảy lại gần đây! Cha muốn nói gì...*

Cha sờ ra hiệu cho mọi người lui ra ngồi ngoài hành lang, chỉ để lại

mình tôi với ngài.

Cha sờ mặt nhọc ra hiệu tôi kéo ghế ngồi gần bên ngài. Cha hắng giọng đôi ba lần rồi bắt đầu nói với giọng rất yếu ớt và vất vả.

- *Tôi không biết nói sao, nhưng tôi phải kể một chuyện mà tôi cần phải để lại trước khi chết.*

Tôi bàng hoàng cả người, không nói được lời nào, chỉ biết trố mắt im lặng lắng tai nghe từng lời ngài nói. Cha sờ nói tiếp:

- *Thầy phải hứa không được kể cho ai trừ... chỉ kể cho đức giám mục... Lẽ ra tôi phải kể cho ngài từ lâu, nhưng bao nhiêu lần tôi không làm được..*

Cha sờ có vẻ tỉnh táo hơn lên khi thốt ra được những lời như vậy. Tôi chưa tin lắm, nhưng hơi yên tâm nghe ngài nói tiếp:

- *Tôi gặp một chuyện lạ đã từ ba bốn năm nay. Tôi không định kể ai nghe, nhưng tình hình sức khỏe... tôi thấy mình chắc không qua nổi đêm nay, nên nhờ thầy kể lại cho đức cha giùm... sau khi tôi nhắm mắt...*

Tôi lắc đầu như cái máy. Nhớ lại lúc ba tôi hấp hối, ba nói gì nói, tôi không màng nghe, mà cứ lắc đầu phủ nhận thực tế giống như hôm nay.

Tôi vừa mong cha sờ đừng nói để cha đừng chết, vừa tò mò muốn nghe chuyện bí mật và chắc là quan trọng lắm. Cha nhìn tôi như dò xét thêm, đo lường sự trung tín của tôi. Tôi hiểu ý:

- *Thưa cha, con xin hứa giữ kín mọi chuyện cha giao, chỉ nói với đức cha thôi! Con thề có Chúa. Con xin thề có Chúa.*

Cha sờ có vẻ hài lòng.

Sợ nghe không rõ, tôi gập người xuống sát bên cha. Cha nói tiếp:

- *Vào buổi chiều thứ hai sau Phục sinh, châu phép lành xong mọi người ra về, tôi nán lại tòa giải tội để đọc sách nguyện, có một người đàn ông từ nghĩa địa đi vào xưng tội, tôi không nhìn rõ mặt ông ta vì không cần...*

...

- *Ông ta quỳ xuống nhưng... không làm dấu thánh giá, cũng không nói gì như người ta thường xưng tội. Tôi cũng im lặng chờ đợi.*

...

- *Một lúc lâu, ông ta thở dài rồi đứng lên đi ra. Ông ta không đi về hướng nghĩa địa nữa, mà đi nhanh ra phía trước cửa nhà thờ mà không thấy đi về hướng nào. Ông ta mặc quần đen áo trắng cũ kỹ và tầm*

thường..

...

- Chuyện xảy ra đúng như vậy thêm nhiều lần nữa, nhưng cách nhau khi thì một tuần, khi thì một tháng. Nhưng tôi không tài nào giữ ông ta lại... Có lúc chỉ vừa mới mở miệng định khuyên nên mạnh dạn xưng tội... thì ông ta đứng lên đi nhanh và mất biệt.

...

- Tôi bắt đầu rùng mình hơi lo mỗi khi nghĩ tới ông ta, nhưng nhờ tràng hạt Mân Côi, nhờ Lời Chúa... nên tôi không sợ lắm, cứ bình thản để xem sự việc đến đâu.

Cha sờ đôi thế nằm và im lặng. Tôi chờ đợi ngài nói tiếp.

Nhưng không, tiếng ngài thờ đều rồi từ từ ngáy hơi lớn như đang ngủ say. Tôi vẫn im lặng chờ đợi. Một lúc sau vẫn thế, nên tôi đứng dậy và ra ngoài nói với mọi người:

- Cha ngủ rồi!

Mọi người “ồ” lên mừng rỡ bảo nhau cha sờ ngủ được là đã qua cơn nguy hiểm. Ai về nhà nấy chỉ để lại ông biện già và chồng bà bếp canh chừng.

Tôi về phòng ngủ. Ngồi thờ suy nghĩ về câu chuyện tuy chưa đến đâu, nhưng lòng cứ sờ sờ.

Tôi bỗng giật mình nhớ lại và tự hỏi ai đánh thức tôi dậy? Cha sờ đau nặng thì làm sao ngài có thể lên cầu thang và đánh thức tôi chứ!

Ai? Lòng tự trấn an rằng lúc đó mình mơ, nhưng trí vẫn nghi ngờ, mơ gì mà đúng lúc, mơ gì mà bóng đặc biệt của cha sờ và giọng nói đặc trưng riêng của cha sờ, lại còn biến mất ở cầu thang tối?

Gần sáng tôi mới chợp mắt được.

(còn tiếp)